

- Ὁ τῆς Αἰγύπτου ὁ βασιλεὺς ἦλθεν ὁ Βερδερῖχος,
ἔπεσεν ἡ κατούνα του καὶ οἱ παραταγές του.
Εἶδησιν δίδουν παρευθὺς Χρυσὸν τὸν βασιλέα,
ἐκεῖνος ἀντιεμήνυσεν πάλιν τὸν Βερδερῖχον.
- 2080 Εἶχαν συχνὰ μηνύματα καὶ λόγους καθεκάστην·
συνεβιβάστην ὁ Χρυσὸς μετὰ τοῦ Βερδερῖχου.
Κατήντησαν τὰ πράγματα μέχρι καὶ τῆς Ροδάμνης,
δίδουν τὴν κόρην εἶδησιν περὶ τοῦ Βερδερῖχου.
Ἦκουσεν, οὐ συγκλίνεται, μάχεται τοῦ πατρός της·
- 2085 ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, ἦλθεν πρὸς τὴν Ροδάμνην
καὶ ἄκο τί τὴν ἐσύνηυχεν ὁ βασιλεὺς τὴν κόρην.
Ὁ βασιλεὺς ἀναγκασθεὶς τὴν κόρην συντυχαίνει
- f. 81^v Λέγει πρὸς ταύτην ὁ Χρυσός: «Τί θέλεις, ἡ Ρο | δάμνη;
Τί θέλεις, ἡ καρδία μου, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶ μου;
- 2090 Λέγε μοι, λέγε τὴν βουλὴν, λέγε τὸ θέλημά σου».
Ἡ κόρη τὸν πατέρα της οὕτως ἀπιλογεῖται
Ἡ κόρη πάλιν δουλικῶς λέγει πρὸς τὸν πατέρα:
«Πατήρ μου, μέγα βασιλεὺ τῆς γῆς Ἀργυροκάστρου,
ἄνθρωπος μέγας, εὐγενής, ρήγας τῆς γῆς Λιβάνδρου,
- 2095 δίχρονον ἐπεριπάτησεν διὰ τὴν ἐμὴν ἀγάπην,
ἔπαθεν πόνους φοβεροὺς καὶ ἀνάγκας ὑπεστάθην·
εἶδα τὴν κακοπάθειαν τὴν ἔπαθεν δι' ἐμένα
καὶ συμπονῶ εἰς τὰ ἔπαθεν, πολλὰ τὸν συλλυποῦμαι·
ὄρκον ἐποῖκα πρὸς αὐτὸν νὰ μὴ ἀποχωριστοῦμεν.
- 2100 Νῦν δὲ διὰ τὸ θέλημα, πατήρ μου, τὸ ἐδικό σου
λέγω σε πράγμα τὸ φρονῶ καὶ σὺ νὰ τὸ θελήσης:
ἐγὼ ποθῶ τὸν Λίβιστρον καὶ σὺ τὸν Βερδερῖχον·
πρόσταξε ἅς καβαλικεύσουσιν καὶ ἅς δώσουν κονταρέας
- f. 82^f καὶ οἶον νικήση | εἰς τ' ἄρματα, ἄνδρα νὰ τὸν ἐπάρω».

- 2105 *Ὁ βασιλεὺς ὑπέκλινεν εἰς θέλημαν τῆς κόρης*
 Συνεκατέβην ὁ πατὴρ τὸ θέλημα τῆς κόρης,
 μηνεὶ ἐμὲν ἢ ἐξαίρετος καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνον.
 Γίνεται εἰς τὸ Ἄργυρόκαστρον λόγος ὁ τοῦ πολέμου,
 πλῆθος συναΐζεται πολὺ ἀνδρῶν μὲ τὰς γυναῖκας,
- 2110 συναΐζονται οἱ ἄρχοντες, τὸν γύρον οἱ τοπάρχαι,
 γέροντες, νέοι, ἅπαντες, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 καὶ εἰς δύο μέρη ἐστάθησαν νὰ βλέπουσιν οἱ πάντες.
 Καβαλικεύουν οἱ ἑκατὸν οὓς εἶχα μετὰ μένα,
 ἐπρόκυψεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κόρη μετ' ἐκεῖνον
- 2115 καὶ σύντομα ἐκαβαλίκευσεν λαὸς τοῦ Βερδερίχου
 τὴν ρένταν ἐκονόμησαν, τὰ πάντα οἰκονομοῦσιν.
 Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἔμεινεν ἔσω τοῦ κάστρου τότε
 καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐμάχοντα μέσα 'ς ἐμὲν καὶ ἐκεῖνον· |
- f. 82^v οἱ μὲν ἐκεῖνον ἤθελαν, φίλε μου νὰ νικήση,
- 2120 οἱ δὲ ἐμέναν ἤθελαν πάλε νὰ δοῦν τὸ νίκος.
 Πάλιν Χρυσὸς ὁ βασιλεὺς θέλει νὰ 'τοιμαστοῦμεν
 διὰ νὰ καβαλικεύσωμεν νὰ ἐμποῦμεν εἰς τὸ μέσον.
 Βλέπω τὴν κόρην, ρίπτει με μαγνάδιν ἐδικὸν τῆς,
 δένω το 'ς τὸ κεφάλι μου, πηδῶ, καβαλικεύω,
- 2125 ἐπαίρνω τὸ κοντάρι μου, σεβαίνω εἰς τὴν μέσην·
 ἀνήβηκα, ἐκατέβηκα μὲ σχῆμαν τῆς ἀγάπης
 διὰ νὰ μεταχερίζωμαι, φίλε μου, τὸ κοντάριν,
 ὁ νοῦς μου νὰ ἔχη μέριμνα διὰ τὴν ἀποτυχίαν,
 τῆς εἰμαρμένης τὸ ἄστατον νὰ τὸ πονῆ ἢ ψυχὴ μου.
- 2130 Ὅμως με ὄραν ὀλιγὴν ἦλθεν ὁ Βερδερίχος
 –μὴ κρύψω τὴν ἀλήθειαν, καλὸς ἦτον καὶ ἐκεῖνος
 εἰς εἶτι εἵπης, φίλε μου, εἰς σχῆμα καὶ εἰς ἀνδρεῖαν–,
- f. 83^f ἀνέβην, ἐκατέβηκεν καὶ ἐκεῖνος εἰς τὴν | ρένταν,
 ὀλίγον ἐμαλάκισεν, φίλε μου, τὸ κοντάριν·

- 2135 κατάχερα ἐδειλίασα, μὴ μὲ τὸ ἀπιστήσης.
πάντα ὁ νοῦς μου ἔτρεμεν τὴν κακοαποτυχίαν.
Ὅμως μετὰ συμπλήρωσιν πάντων τῶν γινομένων
μέσον τῆς ρέντας στέκομαι, θέλω διὰ νὰ τὸν δώσω
καὶ πιλαλῶ τὸν μαῦρο μου καὶ πάγω πρὸς ἐκεῖνον
- 2140 καὶ ἐκεῖνος πάλιν κατ' ἐμοῦ· γίνεται κτύπος μέγας
καὶ ταραχὴ καὶ θόρυβος πρὸς τοὺς παρεστηκότας.
Στοχῶ τὸ ὄμπροστοκούρβιν του, κρούγω τὸν κονταρέα
–μὴ μὲ ἀπιστήσης, φίλε μου, νὰ δῶ νὰ δῶ τὴν κόρην,
ν' ἀξιωθῶ τὸ ὀρέγομαι, τὸ ἐπεθυμῶ, τὸ θέλω,
- 2145 τῆς εἰμαρμένης τὸ ἄστατον νὰ μὴ μὲ καταλάβῃ,
f. 83^v τοῦ Ἔρωτος τὸ λόγιον νὰ μὲ πα | ρηγορήσῃ,
τὸ εἶδα ἐν ὄνειρῳ μου, φίλε, διὰ τὴν κόρην–
*Ὁ Λίβιστρος ἐτζούστρισεν μετὰ τοῦ Βερδερίχου
καὶ ὁ Λίβιστρος ἐνίκησεν κατὰ τοῦ Βερδερίχου*
- 2150 ἡνίκα ἐγὼ τὸν ἔδωκα αὐτὸν τὸν Βερδερίχον,
νὰ εἶπες οὐκ ἐκάθετον ποτὲ εἰς τὸ φαρίν του
ἀλλὰ συντόμως ἔπεσεν παρέκει ἀκ τὸ φαρίν του.
Καὶ εὐθύς τὸ πλῆθος ἴστατον καὶ τὴν ἀλήθειαν εἶπαν,
ἐφήκασιν νὰ μάχονται καὶ εἰς ἐμένα ἦλθαν:
- 2155 «Χαρὰ ᾿ς ἐσένα, Λίβιστρε, κερδαίνεις τὴν κερά μας!»
Καὶ ἡ κόρην τὸν εὐνοῦχον τῆς ἔστειλεν πρὸς ἐμένα,
κρατεῖ με ἀπὸ τὸν τράχηλον, φιλᾷ με εἰς τὸ χέριν:
«Χάρησε, ζῆσε, σκίρτησε, τὴν τύχην εὐχαρίστει,
ἄθλιβος, ἀσκανδάλιστος, πονοαμεριμνημένος
- f. 84^f
- 2160 καὶ τοὺς ὀπίσω πειρασμοὺς ρίψε, | ξενώθησέ τους».
Εἶδεν ὁ τόσοσ πληθυσμὸς τῆς κόρης τὸν εὐνοῦχον,
ἔδραμαν ὅλοι πρὸς ἐμὲ καὶ προσεκύνησάν με.
Πέμπει Χρυσὸς ὁ βασιλεὺς τέσσερεις ἄρχοντάς του,

2165 φέρνουν σκουτάριν στρογγυλὸ καὶ ἀπάνου μὲ καθίζουν,
εἰς ὕψος ἀνεβάζου με καὶ ἀπέκει μὲ εὐφημίζουν,
Χρυσὸν τὸν αὐτοκράτορα καὶ δεύτερον ἐμένα.
«Πολλὰ τὰ ἔτη», λέγουσιν, «πρῶτον τοῦ βασιλέως,
καὶ δεύτερον τοῦ Λιβίστρου γαμπροῦ τοῦ βασιλέως,
ρηγὸς Λιβάνδρου τοῦ λαμπροῦ καὶ νέου βασιλέως!»

Tina Lendari (επιμ.), *Αφήγησις Λιβίστρου καὶ Ροδάμνης (Livistros and Rodamne). The Vatican version. Critical edition with Introduction, Commentary and Index-Glossary* [Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη, 10], MIET, Αθήνα 2007.